LIBRIS | We know books

CEI PE CARE TREBUIE SĂ-I GĂSIM

JOAN HE

Traducere din limba engleză și note de Anamaria Sasu

Veridia

LIBRIS | We know books

1

MĂ TREZESC ÎN PICIOARE, cu vântul încâlcit în păr. Nisipul e rece sub tălpile mele și fluxul se ridică, spumă albă și apă gri îmi bolborosesc în jurul gleznelor, înainte să se mi se scurgă printre degetele de la picioare.

Degetele *goale* de la picioare.

Asta n-ar fi o mare problemă. Dar sunt în pantalonii cargo ai lui M.M., cea mai moale pereche din dulapul ros de molii. I-am purtat aseară la culcare, aceeași seară, se pare, în care am mers în somn până la mal. Din nou.

– Rahat.

– Rahat, repetă o voce, monotonă față de valurile care se ridică din marea din fața mea. Cu ochii cârpiți de somn mă uit peste umăr și o văd pe Tu-yo cum se deplasează prin ceața dimineții care învăluie plaja. Roțile cu șenile lasă în urmă triunghiuri ca niște amprente de labe. Când ajunge lângă mine, capul pătrățos, cocoțat pe canistra care îi ține loc de corp, îmi ajunge până la coapse.

LIBRIS | We know books

– Rahat: substantiv: Produs de cofetărie cu aspect gelatinos; excrement; lucru fără...

– Am încuiat ușa.

Când spun asta, Tu-yo schimbă placa.

– Acord total.

– Ai ascuns cheia în casă.

– Acord total.

Valurile se întețesc și mă forțează să mă întorc pe plajă. În timp ce mă retrag, zăresc ceva strălucitor pe jos. Cheia de la casă, îngropată precum o scoică în nisipul gri. O ridic.

– *Rahat.*

Cuvântul o trimite iar pe Tu-yo în modul dicționar. De-abia o aud peste zgomotul mării. Din două în două somnuri, visez că înot spre orizont și că o găsesc pe soră-mea la marginea lumii. Iar ea mă ia de mână și mă duce acasă. Acasă înseamnă uneori un oraș în cer. Sau o altă insulă. Din punctul meu de vedere, acasă ar putea fi și aici, dacă ar fi cu mine. Nu e. Nu știu ce ne-a despărțit, știu doar că e super naspa să mă trezesc, mai ales când corpul meu se încăpățânează să reproducă visele, indiferent cât de multe uși încui. Soluția mea? Să transform visele în realitate. Să-mi găsesc sora, preferabil cât mai repede.

– Hai, iubire, îi spun lui Tu-yo și întorc spatele valurilor. Hai să încercăm să o luăm înaintea soarelui.

O pornesc pe plajă. Umerii mă dor încă de la ultima călătorie spre centrul insulei, dar recuperarea poate să mai aștepte. Primele mele escapade nocturne nu m-au dus niciodată în apă. Azi, sunt scufundată până la glezne. Mâine? Dacă îl termin azi pe Hubert, nu o să mai stau să aflu.

LIBRIS | We know books

În cincizeci de pași, ajung la casa lui M.M. E așezată diabolic de aproape de coastă, o cocioabă mititică și îndesată deasupra oceanului, pe un strat de pietre, pe jumătate îngropată în nisip. Lucrurile sunt aruncate peste tot. Pe treptele verandei. Pe jos. Lucrurile prețioase, precum borseta lui M.M., trebuie ținute deasupra nivelului nisipului. Iau ranița de pe balustrada verandei și fac un ocol până în laterala casei, unde se odihnește Hubert.

– Neața, Bert. Îmi pun ranița pe umăr. Te simți norocos azi?

Niciun răspuns. Hubert nu e prea vorbăreț, și asta nu mă deranjează. Eu dau din gură, iar el mă face să mă simt normală la cap prin simplul fapt că există.

Vezi tu, mi-am împărțit timpul pe insula asta în viața de dinaintea lui Hubert și viața de după. Viața de dinaintea lui Hubert... Jouli, nici nu-mi pot aminti ce făceam toată ziua. Probabil plantam taro, reparam țevile de apă ale lui M.M. Chestii standard de supraviețuire.

Apoi am încheiat cu succes prima călătorie spre inima insulei și l-am întâlnit pe Hubert. Era bucăți. Acum îi mai lipsește o elice ca să fie cel de altădată și trebuie să spun că sunt foarte mândră de cât de departe am ajuns. Sigur, ca să-i recompun corpul aproape mi l-am distrus pe al meu și a mai fost o întâmplare aiurea cu carena lui, niște sfoară și gravitație, care aproape mi-au retezat piciorul, dar Hubert contează pe mine și asta îmi dă putere. Și eu contez pe el. Mi-aș *dori* să pot înota până la soră-mea așa cum fac în vis. Problema cu oceanele? Par întotdeauna mai mici de la mal.

LIBRIS We know books

– Așteaptă și-ai să vezi, iubire, îi spun lui Hubert, înghiontindu-l cu piciorul. Tu. Eu. Marea. Diseară.

O elice.

N-o să mă întorc fără ea.

Tu-yo se deplasează către mine și pornim împreună spre centrul insulei. Lăsăm în urmă sunetele mării și ale pescărușilor, până nu mai rămâne decât crănțănitul pietrelor sub roțile lui Tu-yo, plescăitul noroiului gri sub galoșii mei de cauciuc, cu salutări de la M.M., și liniște plină de ceață preț de kilometri întregi. În cele din urmă, noroiul se întărește în șisturi. Bălțoace de apă de ploaie formează iazuri mici și sterile. Arbuștii se îndoaie în direcția vântului, cu rădăcinile care li se târăsc precum niște vene de-a lungul pietrelor. Partea asta a insulei, partea cu malul, este mai degrabă plată. Dacă n-ar fi ceața, ai putea vedea până la creastă. Taie insula în două, un perete de piatră care nu poate fi ocolit, doar escaladat. La umbra feței înalte a crestei, îmi desfac ranița, scot colacul de frânghie din nailon și îl pun în jurul gâtului lui Tu-yo.

– Știi ce ai de făcut.

– Acord total.

Trece peste baza fărâmată a crestei și urcă până devine un punct. De sus îmi trimite capătul funiei ancorate. Toți cei o sută de metri se rostogolesc către mine.

Prind capătul și trag ca să verific că e bine prinsă înainte să mi-o înnod în jurul mijlocului. Prind cât pot de bine materialul alunecos, trag aer în piept și mă ridic de la pământ.

Priză de picior. Priză de mână. Repetare. Soarele care răsare

LIBRIS | We know books

îmi încălzește umerii pe ultima bucată de perete. Mă ridic pe muchia îngustă a crestei, fleașcă de transpirație sub pulovărul lui M.M., și îmi trag sufletul în timp ce observ terenul de pe cealaltă parte. Partea cu pajiștea. În aceleași tonuri de gri ca și restul insulei, cu copaci în pâlcuri dezordonate. Din iarba până la brâu se ridică movile de cărămidă, ca niște tumori. Încă nu mi-am dat seama ce sunt. Poate altare? Altare pline de mușchi și neglijate.

Îmi scutur mâinile și încep coborârea. Tu-yo rulează lângă mine, bipăind din când în când câte un „Dezacord total" ca răspuns la alegerile mele de priză. Dar am memorat majoritatea punctelor slabe din culme și când ajung la jumătatea drumului îi comand să se ducă înapoi sus.

Funia dezlegată cade chiar când picioarele mele ating pământul. O îndes în raniță și o mângâi pe cap pe Tu-yo când ajunge înapoi lângă mine.

– Bună treabă, iubire.

În afară de noi, ceața este singurul lucru de pe pajiște din dimineața asta. Încerc din răsputeri să ignor altarele și să pun pielea de găină pe seama transpirației care-mi răcorește spatele. Stomacul mă roade, dar nu mă opresc pentru un biscuit de taro. Nu aici. Nu e-n regulă să mănânc aici.

Pajiștea se termină cu o pădure rară de pini. Mai mulți dintre ei au trunchiurile sudate, ca niște gemeni siamezi. Printre pini cresc copaci cu frunza în opt colțuri. Domină pădurea când te afunzi în ea. Deasupra capetelor noastre se îmbină

LIBRIS We know books

ramuri, iar frunzele acoperă cărarea cu resturi putrezite. În fața noastră sare un cărăbuș, care sfârșește sub roțile lui Tu-yo.

Trosc.

Tresar. Să iei o viață, oricât de mică, pare prea mult atunci când și-așa e atât de puțină pe insula asta.

– Fără inimă.

– Fără inimă: expresie, fără sentimente; crud.

– Sau literalmente fără inimă.

– Neutru.

– OK, și cu asta ce vrei să spui? Neutru față de definiție? Sau față de ideea că nu ai inimă?

Ventilatoarele lui Tu-yo bâzâie.

Mă aplec să evit o creangă mai joasă.

– Da. Scuze, iubire. Am uitat că nu te descurci cu întrebările directe. *Și nici cu un catralion de alte chestii*, mă gândesc în continuare.

Când am găsit-o prima oară pe Tu-yo în dulapul de sub chiuveta lui M.M., fără zeamă de soare, am dansat prin toată casa. Un robot mă putea ajuta să construiesc barca. Sau să cartografiez apele din vecinătate. Sau pur și simplu să-mi dea informații prețioase, gen de unde vin și cum să-mi găsesc sora.

Doar că Tu-yo nu este un robot obișnuit. E o combinație de dicționar și grilă de evaluare pentru chestionare, care îmi este la fel de utilă ca... ei bine, ca un dicționar sau o grilă de evaluare pentru chestionare. Mă ajută faptul că poate lega funii, săpa gropi și mă poate urmări, de exemplu, să ruleze în direcția generală a grămezilor de fiare vechi atunci când ajungem în sfârșit la Șantierul naval, cum îi zic eu poieniței

LIBRIS We know books

din pădure unde mai e un mic altar și ceva care seamănă mult cu o piscină. Marginea e acoperită de mușchi și înconjurată de grămezi de fiare vechi. Majoritatea resturilor sunt oxidate, deformate și imposibil de folosit, mai ales acum după ce am folosit la Hubert tot ce se putea recupera.

Mă așez totuși pe vine și încep să răscolesc prin grămezi, mai întâi metodic, apoi mai puțin. Sunt mici șansele să găsesc o elice. Dar așa erau și șansele să găsesc *orice* componentă pentru barcă și totuși iată-ne: carenă, direcție, cârmă, motor, catarg, toate la locul lor. Și chiar când mă gândesc că *Gata, mi s-a terminat norocul*, găsesc altă piesă. Și mai mult, fiecare piesă pare să provină de la aceeași barcă. E un soi de magie. Tot ce e legat de Hubert e așa. A venit la mine la momentul în care aveam cea mai mare nevoie de el. *Nu renunța* părea să-mi transmită universul în ziua în care l-am întâlnit. Și n-am renunțat. Sunt atât de aproape să o găsesc pe Kay. Mi se taie răsuflarea când mă gândesc la ea. Niște paiete sclipitoare. Un hohot de râs. Un zâmbet pătat cu înghețată de cireșe, de un roșu care-mi scapă. Două mâini una într-alta, a mea și a ei. O scară imposibil de albă care leagă cerul de mare. Intrăm în apă și plutim zile la rând.

Dar când stărui mai mult asupra amintirii, apa din jurul nostru tremură. Văd o barcă, dusă de valuri. Aud o șoaptă: *Îmi pare rău*, plină de tristețea unei despărțiri.

Gândește pozitiv. Mai bine mă concentrez la prezent. Să reduc lucrurile la sarcini pe care le pot rezolva. Construiește-l pe Hubert. Găsește-o pe Kay.

Construiește.

LIBRIS | We know books

Găsește.

Construiește.

Găsește.

Dar groaza îmi otrăvește oricum gândurile.

Scap bucata de metal din mână. Genunchii îmi pocnesc când mă ridic. Am ace în degetele de la picioare când mă ridic să merg spre marginea piscinei. E plină ochi cu apă de ploaie și reflectă o imagine tremurătoare a mea: o fată cu păr drept, închis la culoare, care îmi ajunge puțin sub umeri, cu fața prea palidă și cu ochii negri, dacă ar fi să ghicesc. Pe lângă amintiri, am pierdut și abilitatea de a vedea în culori. Ciudat, știu. Și ce se întâmplă după aceea e și mai ciudat. Imaginea din apă se schimbă și mă uit la imaginea lui Kay.

– Unde ești? mă întreabă, vocea ei o versiune mai liniștită, mai adâncă a vocii mele.

– Vin, iubire.

– Uiți.

Dau din cap cu putere, dar Kay continuă:

– Mai uită-te o dată, îmi zice. Te vezi pe tine.

Și așa e.

Fata din apă nu e Kay.

Sunt eu.

Pulsul îmi tună în urechi. Evident, sora mea nu e aici. Dar Kay-din-capul-meu are dreptate: *chiar uit*. Când o visez, visez în culori aprinse, spre deosebire de nuanțele de gri ale zilelor mele monocrome. Dar totul e în ceață când mă trezesc. Detaliile se amestecă. Culorile se estompează.

Închid ochii și strâng atât de tare de parcă aș vrea să-i storc.

LIBRIS | We know books

Îi deschid din nou. Dalele de pe fundul piscinei tremură. Parcă mă cheamă apa.

Cee.

Picioarele mele mă duc către margine, înainte să-mi dau seama ce fac. Mă lovesc peste obraji. Sunt trează. Nu visez. Nu merg în somn. Cu siguranță *nu* o să ajung în supa de microbi.

Mă dau înapoi, pas cu pas. Pieptul mi se încordează, de parcă între el și apă ar fi întins un elastic. Aproape mi-e frică să nu-mi pocnească inima atunci când mă rup de marginea piscinei, dar totuși îmi rămâne în spatele coastelor, bătând cu putere când îngenunchez din nou lângă grămada de vechituri.

Uneori nevoia să o găsesc pe Kay mă copleșește, așa că nu mă gândesc la Kay. Mă gândesc la Hubert, care contează pe mine. Mă gândesc la mare și la cât de imposibil-de-înotat de imensă este. Mă gândesc la toate nopțile agitate petrecute în casa lui M.M., îmbrăcată în puloverele și pantalonii ei cargo, trăind o viață la mâna a doua. Nimic de aici nu îmi aparține cu adevărat. Nici măcar Tu-yo. Casa mea adevărată mă așteaptă dincolo de mare.

Să o luăm pe rând: pleacă de pe insulă.

Sap mai adânc și îmi retrag mâna, șuierând. Apoi durerea trece, pentru că văd lama. Iese din pământ, strălucind cu un lichid gri, cred că sângele meu. Mai cred și că...

Nu cobi.

Scot lama cu grijă. Mai ies două, toate așezate în spirală în jurul unui butuc. Îl ridic în lumina care se prelinge printre copaci. Cele trei petale de metal sclipesc, ușor îndoite dar altfel foarte în formă de elice pentru ochiul meu neavizat.